

«Η αρρώστια όλων των μαμάδων», μια ιστορία που θα κάνει κάθε μαμά να δακρύσει!

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Κάπου, σε ένα σπίτι, εκεί γύρω από τη γειτονιά σου, ζει ένα κοριτσάκι. Το λένε Χριστιάννα. Το κοριτσάκι είχε την καλύτερη μαμά του κόσμου. Το φιλούσε και το κρατούσε αγκαλιά, σχεδόν όλη μέρα όταν ήταν μικρό.

Έπαιζε μαζί του με τις κούκλες του και του διάβαζε παραμύθια, αλλάζοντας τη φωνή της. Ακόμα θυμόταν η Χριστιάννα τις φορές που πλατσούριζαν μαζί στο μπάνιο και τα βράδια που της τραγουδούσε με τη μοναδική φωνή, μέχρι να το πάρει ο ύπνος.

Όμως, καθώς το κοριτσάκι μεγάλωνε, η μαμά του άλλαζε. Γινόταν πιο σοβαρή, και συνέχεια του έλεγε τι πρέπει να κάνει και τι να μην κάνει. Ακόμα και η φωνή της είχε αλλάξει. Το χαμόγελο σπάνια φαινόταν πια στα χείλη της και η διάθεση για παιχνίδι την είχε εγκαταλείψει. Η Χριστιάννα είχε στενοχωρηθεί πάρα πολύ και έψαχνε με το μικρό μυαλουδάκι της να βρει, τι κακό είχε βρει τη μαμά της και κάθε μέρα ήταν όλο και χειρότερα. Μάλλον θα ήταν κάποια αρρώστια, που είχε κολλήσει, και την άλλαζε τόσο πολύ.

Μετά από καιρό, παρατήρησε πως κάθε φορά που εκείνη έπεφτε και χτυπούσε, ή κάθε φορά που ήταν στο κρεβάτι με πυρετό, η μαμά της χειροτέρευε. Η ανησυχία της μεγάλωνε και γραμμές χάραζαν το μέτωπό της. Έτσι, κατέληξε πως εκείνη αρρώσταине τη μαμά της και άρχισε να γίνεται πολύ προσεκτική. Έπλενε τα χέρια

της, δεν έτρεχε στις σκάλες και σταμάτησε να ρουφάει τις μύξες της.

Όμως, όχι μόνο δεν είδε καμία αλλαγή, αλλά πρόσεξε πως και οι άλλες μαμάδες ήταν το ίδιο σοβαρές. Ίσως είχαν όλες κολλήσει την ίδια αρρώστια. Επίσης, ήταν φανερό πως όσο κι αν προσπαθούσε, δεν θα κατάφερνε ποτέ να σταματήσει να σκοντάφτει, κι ας μην ανέβαινε πάνω στα κάγκελα του σχολείου, και να κρυολογεί, ακόμα κι αν δεν έβγαζε το μπουφάν της. Είχε απελπιστεί, πώς να βρει τον τρόπο να κάνει τη μαμά της καλά;

Ένα πρωί, ενώ ήταν έτοιμοι να φύγουν για το σχολείο, η μαμά της είχε πάθει την καθημερινή της κρίση. Γύριζε γύρω γύρω και μάζευε πράγματα, έδινε κοφτές οδηγίες σε όλους και φώναζε δυνατά την ώρα κάθε δύο λεπτά. Την στιγμή που είχε σκύψει να δέσει τα κορδόνια της μικρής Χριστιάννας, όχι γιατί δεν ήξερε να το κάνει μόνη της, αλλά για να τελειώνουν πιο γρήγορα, η κόρη της έπιασε το πρόσωπο της μητέρας της με τα δυο της χεράκια και της είπε: «Τι ωραία που ήταν τότε που ήθελες να γίνεις σαν εμένα. Θυμάσαι;» και συνέχισε: «Εγώ δε θέλω να μεγαλώσω και να αρρωστήσω, όπως εσύ και οι άλλες μαμάδες.»

Η μαμά της δεν είχε χρόνο να της εξηγήσει ότι δεν ήταν άρρωστη, πως απλώς είχε τόσα να σκεφτεί και να κάνει. Πώς να περιγράψει σε ένα παιδί τι σημαίνει να είσαι μεγάλος; Πως να της πει ότι ανησυχούσε τόσο για εκείνη; Ένα δάκρυ γέμισε τα μάτια της και επάνω του γυάλισε όλη η λαχτάρα της μητέρας της να περάσει όμορφα με την κόρη της, όπως όταν ήταν ένα μικρό μωράκι στην αγκαλιά της. Όμως ο χρόνος είχε γίνει λίγος και εκείνη ήθελε να μην της λείψει τίποτα.

Ήθελε να είναι πάντα καλά. Δεν είχε καταλάβει ότι με αυτόν τον τρόπο της στερούσε το πιο σημαντικό, τη μαμά της. Εκείνη τη φιγούρα που γεμίζει ευτυχία κάθε παιδική καρδιά. Δεν είχε καταλάβει ότι το γέλιο της μητέρας είναι πολυτιμότερο από όλους τους θησαυρούς πάνω στη Γη.

Η Χριστιάννα έβαλε το χέρι της μέσα στο δικό της και της είπε: «Μη στενοχωριέσαι, με έχεις μάθει να προσέχω και δεν θα κολλήσω ποτέ αυτή την αρρώστια, που κλέβει τα γέλια και τα παιχνίδια.» Η μαμά της έσκυψε και της έδωσε ένα φιλί στο μέτωπο για να σφραγίσει αυτή την συμφωνία μεταξύ τους και έβαλε τα δυνατά της να θυμάται πόσο όμορφα είναι να είσαι παιδί.

Από τότε, σκοπός της μητέρας της ήταν να δείξει στην κόρη της, ότι μπορεί να γίνει μεγάλη, χωρίς να χάσει την παιδικότητά της, γιατί εκεί κρύβεται όλη η χαρά της ζωής. Ακόμα κι όταν έχανε το δρόμο της, προς τον ενθουσιασμό, και απογοητευόταν από όσα γίνονταν γύρω της, αρκούσε μια ματιά μέσα στα παιδικά μάτια για να ξαναβρεί τη σπίθα, που θα κερνούσε φλόγα τη ζωή της.

Κείμενο

Έλενα Κατσαντώνη

Πηγή: mothersblog.gr